

**DE PRONOMINIBUS, PARS
GENERALIS. EDIDIT
PAULUS MAAS. [IN
GREEK]**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649767656

De pronomibus, pars generalis. Edidit Paulus Maas. [In Greek] by Dyscolus Apollonius

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

DYSCOLUS APOLLONIUS

**DE PRONOMINIBUS, PARS
GENERALIS. EDIDIT
PAULUS
MAAS. [IN GREEK]**

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

82

APOLLONIUS DYSCOLUS
DE PRONOMINIBUS

PARS GENERALIS

EDIDIT

PAULUS MAAS

PRIVATIM DOCENS BEROLINI

PA
333
A66

BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1911

Haec edidi, ne diutius eis qui grammaticae artis historiam cum tironibus tractant, deesset veteris textus specimen quod ipsi interpretarentur et tirones possiderent. Apollonii de pronomine doctrinam illustrare nec volui neque omnino hoc posse fieri credo; tam incuriose enim auctores suos excrpsit, ut saepius sibi ipse contradiceret. Quae quicumque studebit examinare, non solum Apollonii quae supersunt omnia, quorum editionem criticam commentariis et indicibus locupletibus exornatam debemus Richardi Schneider et Gustavi Uhlig industriae (Grammatici Graeci, Pars II), sed etiam scholia in Dionysium Thracem (Gr. Gr. Pars I 3) adire debet, ut omittam minora.

Conservavit nobis Apollonium codex unicus Parisinus 2548 saec. fere XI (vide tabulas Syntaxi Uhligianae adnexas), eiusque opographa, quae in libro *περὶ ἀνωτονισμῶν* nullius momenti sunt; is continetur foliis Parisini 184, 146—176, 185—194, ex quibus principem editionem curavit Immanuel Bekker (Ap. Dysc. de pronomine liber, Berolini 1813), multo castigatiorem Richardus Schneider, qui etiam commentarium criticum et exegeticum confecit (Gr. Gr. Pars II vol. I, Apoll. scripta minora, 1878 [textus], 1902 [commentarius]).

In hac editione significabunt

A: codicis Parisini 2548 lectiones discrepantes, quas dedi fretus notis Schneideri, qui Guttentagii usus est collatione, tacui de scholiis et de rebus orthographicis, qualis sunt permutata *σ ω, ι η ε, ε αι, υ οι*, omissum *ι* mutum, *ν* ἐφελξα additum, *ττ* pro *σσ*, *γγγ* pro *γγ*-positum, omnia quae faciunt ad accentus spiritus similia.

[]: lacunas codicis expletas.

◊: contra codicem inserta.

⌈⌋: ἀθετήσεις.

Numeri crassiores et minusculi, quos exhibent margo et apparatus, sunt paginarum et versuum editionis Schneiderianae. Ita factum est, ut numeri in apparatu exstantes saepius non ad eandem textus lineam pertineant sed ad proximam; ad praecedentem nusquam.

Coniecturarum auctores nominavi, exceptis minimis quibusdam quae sunt editoris principis; meas quoque ἀθετήσεις (de quarum plerisque egi *Wochenschr. für klass. Philologie* 1903, 57—70, cf. *Philologus* 1908, 468 et quae proxime disputabo in recensione editionis Uhligii, *Wochenschr. für klass. Phil.* 1911) in textu significare satis habui.

Id. Sept. MCMXI.

Paulus Maas.

7303

1913

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

3

Παντί τῳ προσηπτόν ἐστιν, ὡς ἡ σύντομος ἐρμηνεία μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας πολλῶν κρεττω<ν> καθέστηκε τῆς οὐχ οὕτως ἐχούσης φράσεως. ἔθεν κατὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν πειρα- 5 σόμεθα, τὸν περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν λόγον διεξιόντες, τὰ μὲν παρέλκοντα παραπέμπουσαι, τὰ δὲ ἐλλείποντα προσαναπληρῶσαι, τὰ δὲ μακροπεριοδεύτως ὑπ' ἐνίων εἰρηγμένα ἀνελλιπῶς ἐπιτομώτερον φράσαι.

Ἄρκτεον δὲ ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρὰ τισι διάφορος. Τὸ μὲν οὖν πάντας παρατίθεσθαι διεψευσμένου ἐστὶ τὸ ἐπάγ- 10 γελμα, τὸ δὲ τοὺς ἐλλογίμους οὐκέτι.

[Ἀρίσταρχος λέξει κατὰ πρόσωπα συζύγους ἐκάλεσε τὰς ἀντωνυμίας. ὧ καὶ ἀντίκειται τὸ μὴ ἴδιον εἶναι τοῦτο τῶν ἀντωνυμιῶν ἴδου γὰρ καὶ τὰ ῥήματα. μᾶλλον γὰρ αὐτῶν ὁ ἕρος καὶ γὰρ κατὰ πᾶν πρόσωπον ἀκολουθεῖ, αἱ δὲ ἀντωνυμίας οὐχ οὕτως, ὡς εἰρήσεται.]

Ἄλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ Τροίξηνιου Διονυσιοδώρου λόγον παρονομασία<ς> κλητέον, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἐν τισι παρονομάζεται ἑπετρώδης τε γὰρ καὶ ἐργατίνης. καὶ ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ κτηνικαί, ἐπεὶ ἡ ἐγὼ καὶ ἡ γυνὴ καὶ πᾶσαι αἱ πρωτότυποι θεματικαί.]

Εἰ τὰ ὠρισμένα σσημειώται, αἱ δὲ ἀντωνυμίας ὠρισμένα 4 πρόσωπα παριστάσθην, οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσει

3 ὁ ἀντωνυμίας A: correxi cl. 3, 6. adv. 141, 19 etc. (cf. Dronke Rh. Mus. XI 574) Schol. A 343 δ 62

4 ὁ παριστάσθην A

αὐτάς ἐκάλεσεν. ἀλλ' ἴσως ἔλλειπες τὸ τοιοῦτον· οὐδὲν γὰρ τῶν παρακολουθούντων αὐταῖς παρίστησιν.

- ⁵ Οὐδὲ μὴν συγκαταθετόν ἐστὶ τοῖς ὀριζομένοις· «ἀντωνυμὸν ἐστὶ μέρος λόγου ἀντ' ὀνόματος παραλαμβάνομενον.» οἱ γὰρ ὄροι τῶν γενικῶν ἐμπερικτικοὶ εἰσιν, οὐ μὴν τῶν εἰδικῶν. ὁ γοῦν ὄρος εἰ τοῦ ἀνθρώπου οὐ τὸν εἰδικόν, τὸν δὲ γενικὸν σημαίνει. καὶ νῦν ἀντωνυμὸν ἐστὶ τὸ εἰδικόν, τὸ
- ¹⁰ ἐγώ, τὸ σύ, ἀντωνυμία δὲ τὸ ὅλον, τουτέστι τὸ γενικόν· ὡσπερ [ἀμφίβολία καὶ ἀμφίβηλον] συνωνυμία καὶ συνώνυμον, διωνυμία καὶ διώνυμον [ὁμωνυμία καὶ ὁμώνυμον]. [τὸ γὰρ σοῦκερῶ ἀμφίβηλον· τό τε Αἴαξ, ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ παραλαμβάνομενον καὶ τοῦ Τελαμωνίου, ὁμώνυμον.] — ἀλλ' ἴσως φήσει τις παράλογον τὸ λέγειν ἀντωνυμίαν τὸ ἐγώ· «δέον
- ¹⁵ γὰρ ἀντωνυμὸν.» ἦν δ' ἂν παράλογον, εἰ μὴ τοῖς γενικοῖς πολλαχίς συνεχρώμεθα ἀντὶ τῶν εἰδικῶν, τὸ [ζῆσον] τιθέντες ἐπ' ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ τοῦ φοίνικος τὸ φυτόν. τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον.

- Ἐκφεύγοντάς φασὶ τὸ Αἰολικὸν τοὺς περὶ Κοιμανὸν ἀντωνομασίας καλεῖν, εἶγε τὸ μὲν ὄνομα· οὐ κοινόν, τὸ δὲ ὄνομα.
- ²⁰ «ναί, ἀλλά», φασὶ, «καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθος θήνεια παρεσῆλθεν, ὡς <τὸ> Εὐξείνιος πόντος· Ἰακῶς τῷ ἰ πλεονάσαν· ὁ τε ἀπηλιώτης· διὰ φιλοῦ συναλειφθείς, ἕπερ συνεχῆς παρ' Ἴωσι [τό τε ξενοδοκεῖον καὶ πανδοκεῖον]· ἄλλα μυρία.» ἀλλὰ καὶ τοῦτο εὐδιάσειστον. εἰ γὰρ τὰ παρεισδύοντα τῶν διαλέκτων οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἀπαξ δὲ που (ἰδοὺ γὰρ κακός
- ²⁵ ξενός· καὶ φιλόξενός· [ἄξενός], ἐν δὲ ἐστὶ τὸ εὐξείνιος· καὶ ἀφοδος· καὶ ἀφορισμός· [καὶ ἀφορία], ἐν δὲ τὸ ἀπηλιώτης). χρῆ(ν) ἄρα καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἀπαξ εἰρησθαι, καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ἔχειν κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφορὰν, λέγω δὲ διὰ τοῦ σ. νῦν δὲ οὐδαμῶς ἐστὶν ἐπινοῆσαι· πολυώνυμος· γὰρ καὶ

4 11 τὸ γὰρ -13 ὁμών. del. Matthias | 15 ζῆσον suppl. Bekker | 19 Ναί in A aliquid erasum et ante vai et post | 25 ἄξενος del. Matthias | καὶ ἀφορία del. Matthias

διώνυμος. πῶς δὲ οὐχὶ γελοίως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἱερώ- 5
 νυμος' καὶ ἔτι τὸ ὀμώνυμος', δασυνόμενα;

Λεκτέον οὖν, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων κατὰ τὰς συν-
 θέσεις μεταβολαὶ γίνονται φοιηέντων, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος'
 τὸ αὐτό. τὸ ἄνεμος' διὰ τοῦ ἠ ποδὴνεμος' [καὶ ἔτι τὸ ἄγειν' 5
 φορτηγός', στρατηγός'], τὸ τε ἀνήρ' ἀντήνωρ'· τὸ τε ἄ τῶν
 οὐδετέρων ο γίνεσθαι, γηροκόμος', κροσώλης' [χρεοφείλης'].
 [τὰ δύο' διὰ τοῦ ἰ, δύο μῆνες' — δέμηνος', δέπηχος']. καὶ
 τὸ ὄνομα' οὖν τὸ μὲν ἄρχον ὀ ὦ ποιεῖ, τὸ δὲ παραλήγον ὠ'
 συνώνυμον' γὰρ καὶ φερώνυμον'· αὐτὸ τε τὸ ἀντ' ὀνόματος
 παραλαμβάνομενον ἀντωνυμία ἂν κληθεῖη. τὸ δὲ ἀντονο- 10
 μασία', πρὸς τῷ καὶ τρόπου ὄνομα δηλοῦν, καὶ τὸ ὀνομάσαι'
 ἔχει ἐγκείμενον (καθὸ καὶ τῷ χειμάσαι' τὸ χειμασία' παρά-
 κειται), ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ σημαίνομενον.

Οἱ ἀπὸ τῆ<ς> Στοῦς ἄρθρα καλοῦσι καὶ τὰς ἀντωνυμίας,
 διαφέροντα δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ἄρθρων, ἣ ταῦτα μὲν ὀρισμένα,
 ἐκεῖνα δὲ ἀοριστῶδη. «καὶ ὅν τρόπον», φασί, «τὸ ἄρθρον 15
 διχῶς νοεῖται — ἢ τε γὰρ συμβολῆ, τῶν κώλων, ἐν ᾧ φαμεν
 ἔξαρθρον', καὶ [αὐτὸ τὸ] κῶλον, ἐν ᾧ φαμεν μεγάλοις ἄρθροις
 κερχῆσθ[αι] τὸν δεῖνα —, οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἄρθρον
 τὸν αὐτὸν [τρόπο]ν». καὶ Ἄπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ
 Θράξ Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.

[Συνη]γορεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος, καθὸ αἱ ἀντωνυμίας καὶ 20
 ἀναφορικῶς λαμβάνονται, καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἀναφορὰν δηλοῖ.
 — τὰ ἄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, προτακτικὰ μὲν,
 ὃ γὰρ ἦλθε' (Α 12), τοῦ δ' αὖ τοῦ λυκάβαντος' (ξ 161),
 καὶ τῷ νήδυμος ὑπνος' (ν 79), ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν Ἡρῆ' (Τ 96), 25
 ὑποτακτικὰ δέ, ἀλλὰ καὶ ὅς δεῖδοικεν' (φ 198), Πάτρο- 30
 κλον κλαίωμεν' ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θεονόντων' (ψ 9)· καὶ θηλυκά,
 ὡς ἡ βίμφο θεέσκα' (ν 88), εἶνεκα τῆς ἀρετῆς' (β 206)· καὶ 6
 ἀντὶ τῆς αὐτόσ', ὃ δὲ προσέειπεν ἄνακτα' (ξ 36), εἰ δὲ χιτῶν' 5

5 12 χειμάσαι] χειμασω Α | 16-20 suppl. Bekker | 21 τὰ (incertum, utrum) om. Α¹

6 1 ἕρουσα Homerus

ἐνδύσα' (E 786. Θ 387). — ἔτι καὶ αἱ φωναὶ ἑμολογοῦσι. δασύνεται γὰρ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν τρίτα πρόσωπα, εἰ', [αἰ'] εἰ', καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων δασύνεται, εἴ', εἰ'. — πρὸς τούτοις αἱ ἀντωνυμίαι κλητικὰς οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ πρώτῳ καὶ
 10 τρίτῳ· τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ἄρθρα, τρίτου προσώπου νοούμενα· τὸ γὰρ εἰ' οὐκ ἄρθρον. — τὰ εἰς φωνῆεν λήγοντα ἐπ' εὐθείας καὶ κατὰ ἄρσενος λαμβανόμενα ἀν<τ>ωνυμίαι εἰσὶν, ἐγώ', σοῦ' τοιοῦτο καὶ τὸ εἰ'. — τὸ πημοστος' τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἐστὶ καὶ τὸ πημοσ', [καὶ τὸ πημοσθε'] καὶ καθόλου ἢ ἐπέκτασις εἰς τὸ αὐτὸ μέρος λόγου προάγεται· καὶ κατὰ τοῦτο
 15 οὖν τὸ αὐτὸ μέρος λόγου τὰ ἄρθρα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι, καθὼς ἀπὸ τοῦ εἰ' τὸ σοῦτος' καὶ εἰθε' παρείλκυσε, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς τὸ εἰ' ἐχούσης τὸ τούτου' καὶ τοῦδε', καὶ ἀπὸ οὐδέτερου, ὅπερ μόνον ἀπὸ <τοῦ> τ ἔρξατο κατὰ τὴν εὐθεῖαν, τὸ τούτο'. — μονοπροσωποῦσι καὶ εἰς ὁ λήγουσι κατὰ τὸ οὐδέτερον αὐτό', ἐκεῖνο' οὕτως ἔχει καὶ τὸ τὸ' οὐδέτερον.

20 Λεκτέον δὲ, ὡς ἡ τοιαύτη συνηγορία εὐπαράκρουστος. οὐ γὰρ, εἰ τί τινα κατὰ τι κακινώνηκε, τοῦτο πάντως ἐκεῖνο ταυτόν ἐστιν. πρόσωπα περιστάσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, καὶ οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου· γένος ἐπιδέχεται τὸ ἐμός', ἀλλὰ καὶ τὸ καλός'· ἀλλ' οὐ τὸ αὐτό. καὶ τί λέγω
 25 ἐπὶ λέξεως; ἐπὶ παντὸς γὰρ φυσικοῦ τοῦτο. ζωότητος μετέχει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῆα· καὶ οὐ ταυτόν θεός τε καὶ ἄνθρωπος· καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπίρων. οὐκ ἂν οὖν, ἐὰν ἀναφορὰν σημαίνῃ ἡ ἀντωνυμία, πάντως ἂν εἴη ἄρθρον, ἐπεὶ καὶ τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν σημαίνει. τί δὲ μᾶλλον αἱ ἀντωνυμίαι ἄρθρα ἤπερ τὰ ἄρθρα ἀντωνυμίαι; ἄλλως τε καὶ τὸ εἰθε' ἀναφορικόν, καὶ οὐ πάντως ἄρθρον.

30 Οἴμαι δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Στοικῶν καλεῖσθαι αὐτὰ
 7 ἀοριστώδη ὑπὸ τι μαχόμενον. [ἀόριστον μὲν γὰρ τὸ ἄνθρωπος παρεγένετο'.] πᾶσα γὰρ ἀναφορὰ γνώσεως προῦφαστώσης ἐστὶ σημαντική, τὸ δὲ γνωσκόμενον ὄρισταί. πῶς οὖν

6 8 αἰ del. Bekker | 13 καὶ καθόλου Bekker: καθόλου καὶ A | 17 τὸ τούτου'] του τούτου A | 25 τε καὶ Uhlrig: καί τε A

ἀοριστώδη τὰ ἄρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦντα; ἀλλ' εἰ καὶ φήσῃ τις ἀόριστα εἶναι ἐν τῷ ῥ περιπατῶν κινεῖται καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, φήσομεν ὅτι μᾶλλον ὀρισμένα εἰρήσεται ἀπὸ τῶν ἀναφορὰν σημαίνοντων. ἴσως οὖν πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντοτε ὀρισμένων, ταῦτα ἐκάλεσαν ἀοριστώδη.

Κάκεινο δ' εὐήθες τὸ λέγειν, ἄρθρα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν μέρος λόγου. — πρῶτον οὐκ εἶ τι ἀντί τινος παραλαμβάνεται, εὐθέως ταυτὸν ἐκείνω ἐστίν. Ἰδοὺ γάρ, Ἔκ-10
τορι δὴω' (H 75) ἀντὶ τοῦ ἔμοι', καὶ οὐ ταυτό, καὶ τὸ καρπῷ βριθομένη' (Θ 307) ἀντὶ τοῦ βριθεται', καὶ ὁ εἶ' συναπτικὸς ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀκολουθεῖ' ῥήματι, ἀκολουθεῖ τῷ ἡμέραν εἶναι 15
καὶ φθῆς εἶναι' — εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ'. (τὸ γὰρ ῥ μοι γέρας ἔρχεται' (A 120) οὐ πάντως ἄρθρον ἀντὶ αἰτιώ-
δους συνδέσμου τοῦ ῥτι' ἴσως γὰρ ἀπεκόπη ὁ αἰτιώδης.) — τὸ δὲ πάντων μείζον, μεγάλην ἀσθένειαν διὰ τὴν ἰδίαν 20
ἀπειρίαν τοῦ ποιητοῦ καταργεῖλλουσι, φάσκοντες τοσαῦτα σχή-
ματα ἄρθρων ἀντὶ ἀντωνυμιῶν παραλαμβάνειν. τὸ γὰρ μὴ ταῖς κατὰ φύσιν λέξεσι κεχρησθαι κακία. — ἐλελήθει οὖν αὐ-
τοὺς ἢ ὁμοφωνία τῶν ἄρθρων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἢ γὰρ προκειμένη παραγωγὴ ὡς ἀπὸ τῶν ἄρθρων πίστις γίνεται τοῦ 25
ὁμοφωνεῖν τὰ ἄρθρα ταῖς ἀντωνυμίαις. εἰ γὰρ τὸ τηλικούτος' ἄνομα καὶ τὸ τηλικός' ἄνομα τοῦ αὐτοῦ παραστατικόν [ὡσαύ-
τως καὶ τηλικόσδε', τὸ <τε> τημοῦτος' καὶ τὸ τημόσδε' ἐπιρ-
ρήματα καθότι καὶ τὸ τημος' [τηνικαῦτα' καὶ τηνικάδε'], παντὶ προὔπτον ὅτι, εἰ τὸ οὔτος' καὶ ὄδε' καὶ τούτου' καὶ τοῦδε' 8
ἀντωνυμία, ἀντωνυμία ἄρα καὶ τὸ ῥ' καὶ τὸ τοῦ', ὅτε οὕτω παραλαμβάνονται. — εἰ δὲ τυχράσσονται διὰ τὴν ὁμοφωνίαν, μηδὲ τὸ ῥε' ἄρθρον λεγέτωσιν ὑποτακτικόν, ὅτι καὶ συναρ-
θρον ἀντωνυμιῶν σημαίνει, καὶ ἀόριστον μῆριον ἐν τῷ ῥε ἀν-
ἔλθη μαινάτω με', καὶ ἴσον τῷ οὔτος' παρὰ Ἀττικαῖς, ὡς 5
Πλάτων ἤ δ' ὄς' ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὔτος'. καὶ μακρὸν ἀν-
εἶη τὸ νῦν ὑπὲρ ὁμοφωνίας διαλαβεῖν.

Οὐκ ἐπεὶ δὲ ἐγκλίσεως ἀμοιρεῖ ἕδε ἢ σύνταξις τῶν ἀντω-